

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de justiție în componență:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Victor Boico

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Ionaș Gheorghe în numele inculpatului Popovici – Andres Anton, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Popovici-Andres Anton XXXXX,
născut la XXXXX, originar și
domiciliat în mun. XXXXX str.
XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.03.2015–03.02.2016;

Instanța de apel: 05.09.2016–13.06.2017;

Instanța de recurs: 23.11.2018 – 23.01.2019.

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, din 03 februarie 2016 Popovici-Andres Anton a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal.

Popovici-Andres Anton a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal la 2 ani închisoare.

În conformitate cu prevederile art.84 alin.(1) și (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor stabilite prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 21.04.2015, i s-a numit definitiv pedeapsa 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea de la Popovici-Andres Anton în beneficiul lui Lungu Marian suma de 6 000 cu titlu de prejudiciu material, în rest acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că A. Popovici-Andres în perioada 07.11.2014 ora 17¹⁰ - 08.11.2014 ora 03⁴⁰ având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin forțarea geamului, a pătruns în oficiul nr. XXXXX amplasat pe str. XXXXX, nr. XX, XXXXX, de unde pe ascuns a sustras un laptop de

model „IBM Think Pad T43” la preț de 6 000 lei, un laptop de model „IBM Think Pad 520” la preț de 20 000 lei, o geantă pentru Laptop la preț de 300 lei, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil în sumă de 26 300 lei.

De către organul de urmărire penală A. Popovici-Andres a fost învinuit de faptul că la 24.10.2014, aproximativ în jurul 00⁴⁰ fiind suspectat de păstrarea și consumul substanțelor narcotice, a fost stopat de către colaboratorii de poliție pe str. Ceucari, nr. 3, mun. Chișinău, iar A. Popovici-Andres în acel timp a aruncat jos o seringă cu substanțe narcotice. Astfel A. Popovici-Andres urmărind scopul eschivării de la răspundere penală pentru păstrarea substanțelor narcotice a oferit inspectorilor inferiori de patrulare a Inspectoratului Național de Patrulare – V. Guzun, V. Guriev și O. Zabolotnîi, care potrivit art.123 alin.(2) Cod penal sunt persoane publice, mijloace bănești a câte 5 000 lei la fiecare, pentru a-i determina pe ultimii să renunțe la exercitarea atribuțiilor funcționale de solicitare a grupei operative și mușamalizarea cazului.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea parțială a acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui A. Popovici-Andres în baza art.186 alin. (2) lit. c),d) Cod penal să-i fie stabilită pedeapsa 3 ani închisoare.

A. Popovici-Andres să fie condamnat în baza art.325 alin.(1) Cod penal, la 4 ani închisoare cu amendă în mărime de 1500 unități convenționale.

În conformitate cu prevederile art.84 alin.(1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabili definitiv pedeapsa – 6 ani închisoare cu amendă în mărime de 1 500 unități convenționale.

Conform art.84 alin.(4) Cod penal prin cumul parțial al pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 21.03.2015 a-i stabili pedeapsa definitivă 8 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchis și amendă în mărime de 1 500 unități convenționale.

În motivarea apelului s-au invocat următoarele:

- instanța de fond eronat a apreciat declarațiile martorilor V. Guzun, Ig. Guriev și O. Zabolotnîi, care cu telefonul mobil au filmat evenimentele și neîntemeiat a respins demersul procurorului privind prezentarea înregistrărilor date;

-instanța a dat prioritate declarațiilor inculpatului fără a fi apreciere probele administrate de către organul de urmărire penală și anume: procesul-verbal de ridicare din 28.10.2014.(f.d.18-31); ordonanța de recunoaștere ca document a copiei denunțului din 24.10.2014. (f.d.32); procesul-verbal de examinare a mijloacelor bănești și planșa fotografică (f.d.33-36); procesul-verbal de ridicare din 31.10.2014 (f.d.42); procesul-verbal de examinare a discului „DVD-R” cu denumirea „Maximus”, (f.d.43); ordonanța de recunoaștere ca corp delict a înregistrărilor video din 24.10.2014, a convorbirii cet. A. Popovici-Andres cu colaboratorii de poliție înscrise pe un disc „ DVD-R” cu denumirea „Maximus” (f.d.44).

- deși instanța just a stabilit starea de fapt și corect a calificat fapta pe capătul de învinuire prevăzut de art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, însă a aplicat o pedeapsă prea blândă fără a ține cont de prevederile art.art.75 și 61 alin.(2) Cod penal

3.1 Apel împotriva sentinței a declarat și avocatul Gh. Ionaș în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea pedepsei stabilite și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui A. Popovici – Andres să i se aplice o pedeapsă mai blândă.

În argumentarea apelului s-au invocat următoarele:

- la stabilirea pedepsei instanța de fond nu a ținut cont pe deplin de toate circumstanțele atenuante și anume că inculpatul pentru prima dată a comis o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina, s-a căit sincer și i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea aspră;

- concluzia instanței precum că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea acestuia de societate este pripită;

- la stabilirea pedepsei instanța nu a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75 alin.(2) Cod penal;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017, apelul declarat de către avocatul Gh. Ionaș în numele inculpatului a fost respins ca nefondat.

Apelul declarat de acuzatorul de stat a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care A. Popovici-Andres a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.325 alin.(1) Cod penal la 3 ani închisoare cu amendă în mărime de 1 000 unități convenționale, echivalentul a 20 000 lei.

În conformitate cu prevederile art.84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin adaos parțial al pedepselor stabilite în baza art.186 alin.(2) lit. c),d) Cod penal și prin sentința Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 21.03.2015, definitiv i s-a stabilit pedeapsa 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, ceea ce constituie 20 000 lei.

Instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii infracțiunii de corupere activă, invocate în rechizitoriu și a conchis că, instanța de fond pripit a pronunțat o sentință de achitare, deoarece vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin. (1) Cod penal a fost dovedită pe deplin prin probele administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Versiunea inculpatului privind nerecunoașterea vinei a fost apreciată de instanță ca fiind o poziție de apărare, or prin probele prezentate de acuzare inclusiv și prin declarațiile inculpatului s-a demonstrat că A. Popovici-Andres a oferit colaboratorilor de poliție mijloace bănești a câte 5 000 lei fiecăruia, pentru a-i determina să renunțe la exercitarea atribuțiilor funcționale de solicitare a grupei operative și mușamalizarea cauzei.

În susținerea acestei concluzii instanța a reținut declarațiile inculpatului care fiind audiat a recunoscut „că la emoții le-a spus să ia tot, deoarece banii nu erau ai săi. Nu ține minte ce a spus atunci dar de emoții a spus ce a spus.”

Colegiul penal a conchis că concluzia instanței de fond prin care a apreciat critic depozițiile martorilor V. Guzun, Ig. Guriev și O. Zabolotnîi pe motiv că sunt colaboratori de poliție este eronată, or urmărirea penală pe acest episod a fost pornită în baza denunțului colaboratorilor de poliție care astfel și-au îndeplinit obligațiile de serviciu.

Instanța de apel a apreciat critic concluzia instanței de fond referitor la faptul că în privința lui A. Popovici-Andres nu a fost pornită nici o cauză penală privind circulația ilegală a substanțelor narcotice, menționând că informația cu privire la infracțiunea comisă a fost înregistrată în Registrul R1 al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău cu nr. procesului penal 20140202840 la 24.10.2014, iar la 21.01.2015 a fost emisă ordonanța de refuz în începerea urmăririi penale pe faptul dat cu tragerea la răspundere contravențională a lui A. Popovici-Andres în baza art.85 alin.(1) Cod contravențional, pentru păstrarea ilegală fără scop de înstrăinare a substanțelor narcotice în cantități mici (f.d.190-191).

În continuare instanța de apel a conchis că concluzia instanței de fond privind vinovăția inculpatului pe capătul de învinuire prevăzut de art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod

penal, este întemeiată, iar pedeapsa stabilită este echitabilă și proporțională la stabilirea căreia s-a ținut cont de prevederile art.61,75 Cod penal.

Soluționând chestiunea referitoare la categoria și mărimea pedepsei ce urmează a i se stabili inculpatului în baza art.325 alin.(1) Cod penal, Colegiul penal a menționat că corectarea și reeducarea acestuia este posibilă prin izolarea de societate cu stabilirea pedepsei privative de libertate pe un termen de 3 ani cu amendă în mărime de 1 000 unități convenționale

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel cu recurs ordinar a contestat-o avocatul Gh. Ionaș în numele inculpatului, care invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, solicită, casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În argumentarea soluției solicitate recurentul a invocat următoarele:

- instanța de apel în partea condamnării pentru infracțiunea prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal a adoptat o decizie eronată reieșind doar din declarațiile martorilor acuzării, fără a fi examinate în ansamblu probele obiective administrate pe parcursul cercetării judecătorești;

- din declarațiile martorilor V. Guzun, O. Zabolotnîi și Ig. Guriev, rezultă că aceștia au înregistrat discuția cu inculpatul, însă în urma audierii acestei discuții nu se confirmă depozițiile martorilor cu privire la existența unor propuneri din partea lui A. Popovici-Andres de a transmite careva mijloace bănești colaboratorilor de poliție;

-instanța de apel nu a fost în drept de a pune la baza hotărârii de condamnare doar declarațiile a martorilor-agenti, colaboratori de poliție, or faptul dat vine în contradicție cu dreptul la un proces echitabil (cauza Teiheira de Castro vs Portugalia și Ludi vs Elveția).

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, considerându-l inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că instanța de apel just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și corect a încadrat acțiunile făptuitorului. Dezacordul recurentului cu modalitatea de apreciere a probelor nu se conține în temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală. Concomitent a mai menționat că instanța de apel a apreciat probele în strictă conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În recursul declarat în prezenta cauză, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală și anume că decizia instanței nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis grave erori de fapt care au afectat soluția, și fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal.

În același timp, se notează că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului pe capătul de învinuire prevăzut de art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, respectiv în această parte Colegiul penal nu se va expune.

Verificând actele cauzei, prin prisma criticilor formulate de recurent Colegiul constată, că nici unul din temeiurile, la care se referă autorul recursului, nu este aplicabil din punctul de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Analizând probele descrise expuse în hotărârea contestată, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel corect a concluzionat că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art.325 alin.(1) Cod penal, este dovedită pe deplin.

Argumentele recurentului, precum că probele administrate au fost apreciate incorect și unilateral, iar decizia instanței de apel în partea condamnării lui A. Popovici-Andres este bazată în exclusivitate pe probele acuzării, sunt neîntemeiate, or, instanța de apel a soluționat cazul examinând toate probele în ansamblu, unele probe fiind motivat respinse, altele acceptate. Totodată, Colegiul penal statuează că, la aprecierea probelor, judecătorii sunt independenți, nefiind legați de opinia altor persoane, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare. Prin urmare se constată, că la caz nu este prezentă nici o discordanță între cele reținute de instanța de apel referitor la vinovăția lui A. Popovici-Andres și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de apel, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

Astfel, instanța de apel, examinând apelul declarat de acuzatorul de stat vis-a-vis de soluția primei instanțe pe capătul de învinuire prevăzut de art.325 alin.(1) Cod penal, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, probe, care, au permis instanței de apel de a conchide că vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii de corupere activă, este dovedită.

Argumentele recurentului, precum că instanța de apel a apreciat incorect probele administrate în cauză nu au nici un suport legal.

Din conținutul deciziei contestate rezultă că această concluzie s-a tras, având în vedere: *declarațiile martorilor V. Guzun, Ig. Guriev, O. Zabolotnîi*, care au relatat că la 24.10.2014 orele 00⁴⁰ patrulând pe str. Ceucari, nr. 4, mun. Chișinău, au stopat două persoane, care au solicitat să fie eliberați și să nu cheme grupa operativă le-au propus bani câte 5000 lei fiecăruia. Ulterior le-au propus toți banii pe care îi aveau asupra sa; *procesul-verbal de ridicare din 28.10.2014* (f.d.18-31); *ordonanța de recunoaștere ca document a copiei denunțului din 24.10.2014* (f.d.32); *procesul-verbal de examinare a mijloacelor bănești și planșa fotografică* (fd.33-36); *procesul-verbal de ridicare din 31.10.2014* (f.d.42); *procesul-verbal de examinare a discului „DVD-R” cu denumirea „Maximus”*, (f.d.43); *ordonanța de recunoaștere ca corp delict a înregistrărilor video din 24.10.2014*, a convorbirii cet. A. Popovici-Andres cu colaboratorii de poliție înscrise pe un disc „DVD-R” cu denumirea „Maximus” (f. d. 44).

Acestea fiind menționate Colegiul conchide, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, făcând o apreciere probelor în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a indicat pentru care motive s-au admis unele probe și s-au respins altele, argumentând detaliat hotărârea adoptată. Prin urmare, argumentul avocatului Gh. Ionaș prin care se indică că instanța de apel a adoptat o decizie eronată reieșind doar din declarațiile martorilor acuzării, fără a fi examinate în ansamblu probele obiective administrate pe parcursul cercetării judecătorești sunt nefondate, or toate

probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Astfel, versiunea inculpatului prin care nu recunoaște vina, de către instanța de apel corect a fost respinsă, iar concluziile instanței la acest capitol sunt argumentate riguros (f.d.24 vol. III), concluzii pe care Colegiul le consideră întemeiate și a căror reluare nu se mai impune.

Tot aici instanța de recurs reține că dezacordul recurentului cu aprecierea probelor dată de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

Alegațiile recurentului precum că înregistrarea video efectuată de martorii V. Guzun, O. Zabolotnîi și Ig. Guriev nu confirmă depozițiile acestora cu privire la faptul că inculpatul le-a oferit mijloace bănești, Colegiul penal le respinge or, instanța de apel și-a argumentat concluzia și just a menționat că prin conținutul imaginilor video care au fost cercetate în cadrul ședinței de judecată se confirmă că inculpatul le-a propus colaboratorilor de poliție bani „pentru a se clarifica pe loc”.

Referitor la argumentul invocat de apărare precum că instanța nu a avut dreptul de a pune la baza hotărârii de condamnare doar declarațiile martorilor-agenți, colaboratori de poliție, fapt care în opinia sa vine în contradicție cu dreptul la un proces echitabil Colegiul reține, că decizia contestată nu a fost bazată doar pe depozițiile martorilor, dar și pe alte probe care au fost menționate mai sus, probe care au fost analizate minuțios și care se completează reciproc.

Argumentul apărării precum că decizia recurată este în contradicție cu prevederile articolul 6 din Convenție și cu practica Curții Europene (cauza Teiheira de Castro vs Portugalia și Ludi vs Elveția) deoarece instanța și-a bazat concluziile doar pe depozițiile a martorilor-agenți, colaboratori de poliție, Colegiul îl respinge ca neîntemeiat și reține că cauzele nominalizate sunt irelevante speței, or, în cauza penală Teiheira de Castro vs Portugalia, Curtea a constatat că activitatea agenților nu s-a rezumat la a investiga în mod pasiv activitatea reclamantului, ci a constatat dintr-o influență exercitată într-o manieră instigatoare, altfel spus reclamantul a săvârșit infracțiunea fiind instigat (provocat) de agenții sub acoperire, iar în cea de a doua cauză (Ludi vs Elveția) Curtea a constatat că reclamantul i s-a încălcat dreptul la apărare art.6 paragraful 3 lit.d) din Convenție prin faptul că nici reclamantul și nici avocatul său nu au avut în nici unul din momentele procedurii ocazia să-l interogheze pe agentul infiltrat și să arunce o îndoială asupra credibilității sale.

Acestea fiind menționate instanța de recurs constată că în nici una din cauzele menționate de autorul recursului, Curtea nu a constatat că instanțele ar fi încălcat dreptul la un proces echitabil al reclamantilor prin faptul că și-au bazat concluziile referitor la vinovăția reclamantilor doar pe depozițiile martorilor-colaboratori de poliție.

În consecință Colegiul conchide că, totalitatea argumentelor invocate de avocatul Gh. Ionaș nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului și ca urmare acestea nu sunt suficiente pentru a constitui erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor instanței de apel referitor la vinovăția inculpatului A. Popovici-Andres în săvârșirea infracțiunilor incriminate. Totodată se constată că Curtea de Apel a examinat prezenta cauza fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, just ajungând la concluzia privind vinovăția lui A. Popovici-Andres în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

Generalizând cele menționate mai sus Colegiul lărgit constată că, în cauză, instanța de apel și-a motivat decizia pronunțată atât în partea menținerii sentinței de condamnare în baza art.186 alin.(2) lit. c),d) Cod penal, cât și în partea pronunțării unei noi hotărâri de condamnare pe capătul de învinuire prevăzut de art.325 alin.(1) Cod penal în privința lui A. Popovici-Andres și *aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția nefiind admisă nici o eroare de fapt care ar fi afectat soluția instanței*, astfel instanța de apel a examinat cauza fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele.

În acest context, instanța de recurs consideră că argumentele invocate de avocatul Gh. Ionaș în numele inculpatului A. Popovici-Andres în recursul declarat sunt neîntemeiate, fapt ce determină incontestabil asupra inadmisibilității recursului declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Ionaș Gheorghe în numele inculpatului Popovici-Andres Anton, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017, în cauza penală privindu-l pe ***Popovici-Andres Anton***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 februarie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Victor Boico